

věřiteli, pokud se týče, že strpěla, by věci ty, jak bylo tvrzeno při výkonu, byly z jejího držení odvezeny neoprávněně třetí osobou, dala nepochybně (§ 863 obč. zák.) na jevo, že svůj závazek nechce plniti ode vzdáním těchto věcí. Okolnost, že vymáhající věřitel nenavrhl před tím, by byla zrušena bezvýsledná exekuce a že si nedal nárok dlužnice na vydání těchto věcí proti třetí osobě zabaviti a přikázati, neospravedlňuje závěr, že se nesmí domáhati druhého mu přisouzeného plnění, neboť sluší uvážiti, že zrušovati bezvýslednou exekuci bylo by spojeno se zbytečnými náklady, jichž se vymáhající věřitel musí vyvarovati již s hlediska § 74 ex. řádu. Totéž platí o tom, že věřitel nenastoupil nejistou cestu podle § 347 druhý odstavec ex. řádu, neboť, když dlužnice se sama nepostarala o plnění prvního způsobu, projevila tím mlčky, ale poznatelně (§ 863 obč. zák.), že se tohoto způsobu plnění vzdala a byl proto věřitel oprávněn domáhati se druhého plnění.

Čís. 7361.

Pro zákonné úroky z prodlení nelze povolit exekuci, není-li pro ně exekučního titulu. Nestačí, že se vymáhající věřitel v té příčině vykazuje exekučním titulem, jenž stanoví pouze povinnost dlužníka k zaplacení jistiny.

(Rozh. ze dne 30. září 1927, R I 625/27.)

Soud první stolice povolil exekuci na svršky k vydobytí 10.000 Kč, zamítl však exekuční návrh na exekuci k vydobytí 6% úroků z 10.000 Kč od 23. února 1927. Rekursní soud povolil exekuci také k vydobytí 6% úroků z 10.000 Kč od 23. února 1927. Důvody: Ve smíru ze dne 9. února 1927, který jest exekučním titulem, se povinná strana zavázala, že zaplatí straně vymáhající zažalovanou pohledávku obmezenou na 10.000 Kč ve lhůtách, 7.500 Kč do 14 dnů a zbytek 2.500 Kč v měsíčních dnem 4. dubna 1927 počínajících splátkách po 100 Kč pod exekuci a pod ztrátou lhůt. Byly tudíž dle smíru první kvota a ježto strana povinná povinnosti své včas nedostála, také zbytek splatnými dne 23. února 1927. Ježto strana povinná nezaplatila dluh včas, musí podle § 1334 obč. zák. platiti úroky z prodlení z dlužné pohledávky ode dne splatnosti, tudíž od 23. února 1927, v kterýž den byla celá pohledávka splatnou, ježto strana povinná nedodržela umluvených lhůt (Gl. U. 1540 22/8 Ol.). Ježto právní důvod, z něhož pohledávka povstala, byl na obou stranách obchodem, musí povinná strana podle čl. 287 obch. zák. platiti z prodlení 6% úroky.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jest ovšem správné, že povinná strana, která nezaplatila dluh včas, musí podle § 1334 obč. zák. platiti úroky z prodlení z dlužné pohledávky, ode dne splatnosti. Než ani pro tyto zákonné úroky nelze povolit exekuci, není-li pro ně exekučního titulu, a nestačí, když se vymáhající věřitelka v této příčině vykazuje exekučním titulem, jenž stanoví pouze

povinnost povinné strany k zaplacení jistiny. To plyne jasně z předpisu § 7 ex. ř., podle něhož smí soud exekuci povolití toliko tehdy, když z exekučního titulu lze seznati kromě osoby oprávněného a zavázaného i předmět, způsob, o b j e m a čas dlužného plnění (srv. rozhodnutí nejv. soudu ve Vídni uveřejněné ve sbírce Glaser-Unger n. F. čís. 3061, rep. nář. čís. 185 a Neumann, Kommentar zur Ex. Odg. str. 50, pozn. 4). Proto nebylo lze povolití exekuci i pro úroky vymáhané jistiny, neboť smír ze dne 9. února 1927, jenž jest exekučním titulem exekučního návrhu, se o úrocích vůbec nezmiňuje. Bylo proto dovolací stížnosti povinné strany do usnesení rekursního soudu povolujícího exekuci i k vydobytí 6%ních úroků z částky 10.000 Kč vyhověti a obnoviti usnesení prvního soudu, jenž tento návrh vymáhající věřitelky zamítl.

Čís. 7362.

Dobrovolná dražba nemovitosti.

Výši vyvolací ceny dlužno stanoviti soudním odhadem, nikoliv součtem všech hypotekárních dluhů. Určení vyvolací ceny pod součet všech hypotekárních dluhů nepříčí se ustanovení § 277, druhý odstavec, nesp. říz.

Z dražebních podmínek dlužno vyloučiti ustanovení o výmazné povinnosti spoluvlastníka, jehož díl společné věci jest zatížen tak, že na úhradu dluhů a závad na něm vážnoucích nestačí díl výtěžku připadající na spoluvlastníka.

(Rozh. ze dne 30. září 1927, R I 791/27.)

V dobrovolné dražbě domu upravil soud první stolice dražební podmínky mimo jiné v ten způsob, že vyvolací cenu tvořiti bude cena nemovitosti s přísl. stanovená soudním odhadem a vyloučil odstavec druhý bodu 6. návrhu dražebních podmínek znějící: Kdyby dluhy a břemena na jednotlivých dílech vydražené nemovitosti vážnouce přesahovala podíl, jehož se dostane z docíleného dražebního výtěžku na toho kterého spoluvlastníka, jest též povinen dluhy a břemena na jeho díle vážnouce, pokud přesahují podíl jeho na docíleném výtěžku dražebním, do jednoho měsíce ode dne dražby dáti na svůj náklad vymazati. **D ů v o d y:** Soud při stanovení dražebních podmínek vychází z názoru, že při dobrovolné dražbě nemovitostí, pro něž neplatí předpisy exekučního řádu, lze, není-li shody mezi stranami, schváliti pouze takové dražební podmínky, jež nezasahují nikterak do práv strany, pokud zákon takový zásah výslovně nepřipouští. S tohoto hlediska soud stanovil, že vyvolací cenou nemovitosti má býti cena stanovená soudním odhadem. Aby prodáváno bylo i pod cenou, k tomu nelze spoluvlastníka nutiti právě tak, jako s druhé strany nelze žádati, aby stanoveno bylo, že vyvolací cena musí se rovnati součtu všech hypotekárních dluhů s přísl. v den dražby, kterážto podmínka by v případě značného předlužení některých dílů nemovitosti mohla velmi ztížiti ba i znemožniti pro-